

ת"פ 23710/01/21 - מדינת ישראל-תביעות נגב נגד דוד ווקנין (עציר)- בעצמו

בית משפט השלום בבאר שבע
ת"פ 23710-01-21 מדינת ישראל נ' ווקנין(עציר)

בפני בעניין:	כבוד השופטת, סגנית הנשיא ענת חולתא מדינת ישראל-תביעות נגב
המאשימה	ע"י ב"כ עו"ד לי גורמן נגד דוד ווקנין (עציר)-בעצמו
הנאשם	ע"י ב"כ עו"ד יחיא סעדה

גזר דין

רקע

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו בעובדות כתב האישום המתוקן בעבירה של **כניסה לבית מגורים במטרה לבצע עבירה** לפי סעיף 406 (א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "החוק") **התפרצות לבית מגורים במטרה לבצע עבירה** - על פי סעיף 406 (ב) לחוק ושתי עבירות של **גניבה** - על פי סעיף 384 לחוק.

2. על פי עובדות **האישום הראשון**, בתאריך 28.12.20 בין השעות 08:00-09:00 או בסמוך לכך, נכנס הנאשם לביתו של המתלונן בכך שהוציא מהמסילה את תריסי חלון המרפסת שבין החצר לבית, הסיט את החלון ונכנס לבית בכוונה לבצע גניבה. בהמשך לכך, גנב הנאשם מתוך הבית כ-20 קופסאות סיגריות משני סוגים, תיק אישי ו-2 בשמים.

על פי עובדות **האישום השני**, בין התאריכים 29.12.20-3.1.20, ביום שאינו ידוע במדויק למאשימה, בשעות הצהריים, התפרץ הנאשם בשנית לביתו של המתלונן, בכך שקרע את רשת חלון הסלון, שבר את שמשת החלון באמצעות אבן ונכנס לבית בכוונה לבצע גניבה. בהמשך לכך, גנב הנאשם מתוך הבית אוכל, תמרוקים וכלי בית שונים.

3. ביום **10.5.21**, נקבע דיון לשמיעת הטיעונים לעונש. עם זאת, לאחר שיח שהתקיים בין הצדדים, הוסכם כי הנאשם יופנה לשירות המבחן לשם בדיקת התאמתו לשילוב בהליך במסגרת בית המשפט הקהילתי.

4. ביום **21.6.21**, הוגש תסקיר מטעם שירות המבחן לפיו הוא אינו מתאים לשילוב בבית המשפט הקהילתי.

טענות הצדדים לעונש

5. ביום 23.6.21 נשמע טיעון הצדדים לעונש.

מטעם המאשימה הוגש גיליון רישום פלילי של הנאשם [ת/1], מאסר על תנאי בר הפעלה מת"פ 3057/14 מיום 27.3.14 [ת/2] ומאסר על תנאי בר הפעלה בת"פ 11292-12-18 מיום 14.7.19 [ת/3].

6. **ב"כ המאשימה** ציינה כי הנאשם הודה והורשע בכתב אישום מתוקן וסקרה את עובדותיו.

המאשימה עתרה, על פי מבחן הקשר ההדוק, למתחם עונש אחד בגין שני האישומים.

נטען, כי בכך שהנאשם התפרץ לאותו הבית פעמיים, יש נסיבה לחומרה, בשל הפגיעה הרבה במתלונן, שחש תחושה של חילול הבית, הפקרות וחוסר ביטחון בטווח זמן קצר. הדבר נכון גם ביחס לשאר תושבי השכונה שרואים כי מדובר במקרים חוזרים ונשנים.

המאשימה הפנתה לעברו הפלילי של הנאשם, ממנו נלמד, כי מדובר במי שמבצע עבירות לכל אורך חייו וכן הפנתה לעניין זה לפרוטוקולים של גזרי הדין בהם הושטו מאסרים מותנים על הנאשם בגין עבירות זהות ולמתחמי הענישה אשר נקבעו שם.

נטען, כי הנאשם השתחרר ממאסר וזמן קצר לאחר מכן ביצע את העבירות בתיק דנן כאשר הוא יודע שצפוי לו מאסר בן 12 חודשים לפחות.

עוד נטען, כי הנאשם לא עבר כל הליך שיקומי, לא הראה ניסיון השתלבות אמיתי לטיפול. בהקשר זה טענה המאשימה, כי רק בפתח דיון טיעונים לעונש ביקש הנאשם אפשרות להשתלב בבית המשפט הקהילתי.

נטען, כי מדובר באדם אשר מסוכן לציבור ולרכושו וכי רף הפגיעה הוא גבוה מאוד.

המאשימה הפנתה לפסק דין של מותב זה בת"פ 29630-09-20 **מדינת ישראל נ' ג'אבר ואח'** שם הורשעו הנאשמים בקשירת קשר, התפרצות וגניבה והוטלו 19 חודשי מאסר בפועל לנאשמים נעדרי עבר פלילי.

נטען, כי מתחם העונש ההולם הינו 22-44 חודשי מאסר בפועל.

נטען, כי חרף נטילת האחריות, לאור העבר הפלילי וקיומם של שלושה תנאים בתוקף, והתסקיר שלילי יש להפעיל את התנאים במצטבר.

בקביעת עונשו של הנאשם בגדרי המתחם, נטען כי עונשו של הנאשם לא צריך להיות ברף התחתון לאור עברו הפלילי המכביד. נטען כי בעבר בתיקים אחרים כנגד הנאשם נקבע עונו ברף הבינוני של המתחם, אך ניתן לראות כי אין הנאשם אינו נרתע מההליכים המתנהלים נגדו ויש להחמיר בעונשו.

כן עתרה המאשימה להטיל על הנאשם מאסר מותנה ארוך ומרתיע, קנס, התחייבות ופיצוי למתלונן. לשיטתה הפיצוי צריך לבוא לידי ביטוי בעובדה שמדובר במתלונן אשר ביתו מחולל על ידי הנאשם פעם אחר פעם ועגמת הנפש אשר נגרמה לו.

7. **ב"כ הנאשם** טען כי הנאשם הודה במיוחס לו בכתב אישום מתוקן ובכך חסך זמן שיפוטי יקר. נטען, כי הנאשם הודה במיוחס לו כבר בשלב החקירה, וכבר שם אפשר לזהות את סימני הקריאה שלו לעזרה.

ב"כ הנאשם התייחס לנסיבות חייו מכמירות הלב של הנאשם. נטען, כי בסופו של דבר, מדובר בתוצר שהחברה נכשלה מלהביא אותו למקום אחר. ב"כ הנאשם ציין כי הוא עושה מאמצים רבים להביא את הנאשם לכך שהוא ירצה לקבל טיפול, אך לטענתו נסיבות חייו מקשות עליו להירתם לעניין זה, כאשר גם אין לו משפחה או אדם אחר אשר יכול לעזור לו.

נטען כי בית המשפט לא יכול לפתור את כל בעיותיו של הנאשם, אך אי אפשר להתעלם מהן.

אשר לנסיבות ביצוע העבירה נטען, כי העבירות בוצעו באותו הבית, בהפרש של מספר ימים בשעות היום. נטען כי בשעות אלו הסיכוי להיתקל דיירי הבניין הוא נמוך. נטען, יש בכך להמעט מחומרת המעשים.

נטען, כי המעשים בוצעו כשהנאשם מצוי בחרפת רעב וקושי כלכלי המהווים רקע לביצוע העבירות והפנה לטיב הדברים שנגנבו. נטען, כי בפעם הראשונה גנב חפצים יקרי אחר ולאחר מכן חזר בשנית לדירה לקחת אוכל. לא מדובר בעברין רכוש המבקש להתעשר, אלא במי שמבצע עבירות כדי לספק את צרכי קיומו.

לאור האמור, ב"כ הנאשם עתר למתחם המתחיל מעבודות שירות ברף הנמוך והגיש אסמכתאות לתמיכה בעמדתו.

בעניין המאסרים המותנים נטען, כי כאשר יש גזר דין אחד ובו מאסרים מותנים שאחד מהם בגין פשע ואחר בגין עוון המטרה היא להקל עם הנאשם ולכן, לטענתו, ברגע שיש צורך להפעיל את המאסרים המותנים, יש להפעיל רק את המאסר ה"גרוע" מבין השניים.

לעניין המאסר המותנה משנת 2014 נטען, כי בית המשפט מנוע מלהפעיל את התנאי. לטענתו, הייתה אפשרות להפעיל אותו כבר בגזר הדין אשר ניתן על ידי השופט ברסלר-גון בשנת 2018, בתיק זה בית המשפט לא הפעיל אותו והיום כעבור 8 שנים מזמן הטלתו יש בקשה להפעיל אותו. נטען כי מדובר בעיוות דין. ב"כ הנאשם טען כי לדעתו גם לא ניתן להפעיל את התנאי הזה מבחינה משפטית.

עוד הפנה ב"כ הנאשם לנסיבות המפורטות בתסקיר לפיהן מדובר בנאשם שמגיל צעיר הוא מהמשפחה למסגרות שונות ואין שום מסגרת שתומכת בו.

ב"כ הנאשם ביקש להסתפק בהטלת עונשים בחופף למאסר על תנאי בן 10 חודשים שהוא בר הפעלה ולא להטיל עונש נוסף, וכן להימנע מהטלת קנס.

8. הנאשם בדבריו האחרונים מסר כי הוא יודע שבקהילה סגורה הוא לא יסתדר, שכן הוא רגיש למקומות כאלה לאור החיים שעבר. הנאשם ביקש מבית המשפט שאם תהיה לו בעיה הוא יכול להגיע "מבחוץ" ולא לעבור בשירות המבחן. ביחס לעבירות מסר כי הוא מצטער על הפריצות, טען שמדובר רק בגניבות אוכל אשר בוצעו

בשל תקופת מגפת הקורונה. הנאשם הוסיף כי המשטרה יודעת שהוא כל היום בבית, עוד מסר כי הוא כל חייו במאסרים וכי הוא רוצה להשתלב בבית המשפט הקהילתי.

דין והכרעה

קביעת מתחם העונש ההולם:

9. מתחם העונש ההולם למעשה העבירה נקבע בהתאם לעיקרון ההלימה ולפיו נדרש יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם, לבין סוג ומידת העונש המוטל עליו. ביישום עיקרון ההלימה וקביעת מתחם העונש במקרה קונקרטי, בית המשפט יתחשב בשלושת אלה: הערך החברתי שנפגע ומידת הפגיעה בו; מדיניות הענישה הנוהגת; ונסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

10. אין צורך להכביר במלים על חומרת העבירות שביצעו הנאשם. עבירות ההתפרצות לדירות מגורים והגניבה מתוכן הוגדרו זה מכבר כ"מכת מדינה".

לעניין זה יפים הדברים שנכתבו ברע"פ 244/10 **מיוזר נ' מדינת ישראל** (25.1.10):

"בית משפט זה חזר והזהיר והתריע פעמים רבות, כי תינקט גישה מחמירה בענישה על עבירות רכוש בכלל ועל עבירות ההתפרצות לבתים בפרט, גישה אשר תציב הגנה משמעותית ויעילה יותר לביטחונם של אזרחים תמימים, ואשר תעניק את המשקל הראוי גם למחיר הנפשי והצער שמוסבים להם בשל החדירה לפרטיותם..."

ראו גם בע"פ 7453/08 **מדינת ישראל נ' אואזנה** (31.12.2008):

"פריצה לביתו של אדם, טומנת בחובה לעיתים קרובות לא רק נזק כלכלי רב, אלא גם צער ועוגמת נפש הנגרמים לקרבנות של עבירות אלה. הנה כי כן, אין מדובר בעבירות נגד רכוש גרידא, אלא בעבירות המפרות את פרטיותו של האדם בצורה הגבוהה ביותר. זאת ועוד הגדרת עבירות אלו כ'עבירות רכוש', נותנת תחושה מצמצמת וקונוטציה שגויה - לסובבים, באשר למהות העבירות שהתבצעו, הפוגעות במהות המתמצית באמירה: 'ביתו של האדם' - מבצרו'. ברגע שביתו של אדם נפרץ, תחושת חוסר אונים וחוסר ביטחון ממלאת את ליבו. הנה כי כן, הפריצה אינה רק לבית - מבחינה פיזית, אלא בעיקרה חדירה לתוך התא האישי-משפחתי השמור ביותר של האדם"

11. בבחינת **הנסיבות** הקשורות בביצוע העבירה (סעיף 40 ט לחוק) יש ליתן את הדעת לשיקולים הבאים: לא מדובר בעבירות שבוצעו בתחכום או תוך שימוש באמצעים מיוחדים.

הנאשם פעל לבדו ולא כחלק מהתארגנות עבריינית או במסגרת קשר פלילי.

אכן, הנאשם לא ביצע את העבירות כדי להתעשר ולא גנב חפצים יקרי ערך. עם זאת, לא ניתן לקבל את דברי הנאשם שגנב מוצרי מזון בלבד וקשה לקבל את הטענה, כי ביצע את העבירות על רקע חרפת רעב. מתסקיר

שירות המבחן עולה, כי הנאשם חי בעוני אך עולה בעיקר, כי קיים רקע של התמכרות עמוקה לאלכוהול וכן שימוש אינטנסיבי בקנבוס שאותו הנאשם איננו חווה כבעיה. בבחינת הנזק שנגרם כתוצאה מביצוע העבירות, מלבד הרכוש שנגנב וגרימת הנזק לחלון (באישום השני), נגרמה במקרה זה פגיעה במתלונן, שביתו נפרץ פעמיים בתוך מספר ימים, בתחושת הביטחון שלו, בכבודו ובפרטיותו. כאשר מדובר בהתפרצות לבית מגורים, בית המשפט ישקול גם את פוטנציאל הנזק ואת החשש להסלמת האירוע במקרה שבו דיירי הבית נמצאים בו בעת ההתפרצות. לעניין זה לקחתי בחשבון כי העבירות בוצעו בשעות היום.

12. לאור האמור לעיל יש לקבוע, כי מידת הפגיעה בערכים המוגנים במקרה זה היא בינונית.

מדיניות הענישה הנוהגת:

13. בחנתי את האסמכתאות אליהן הפנתה המאשימה.

המאשימה הפנתה לפסק דין של מותב זה בעניין **ג'אבר** (ת"פ 29630-09-20). נסיבות המקרה שם חמורות משמעותית מענייננו: מדובר היה בחבורה, שפעלה במסגרת קשר פלילי, תוך הכנה מוקדמת ונגנב רכוש רב-ערך.

מתחם העונש שנקבע שם נמוך מזה שלו טוענת המאשימה במקרה זה ולא מצאתי בטיעוני המאשימה הסבר לכך.

14. בחנתי את האסמכתאות אליהן הפנה ב"כ הנאשם.

נסיבותיו של עפ"ג 14167-10-15 **אלמנאו ואח'** שונות מאד מענייננו בכל הפרמטרים הרלוונטיים לקביעת נסיבות ביצוע העבירה ואין ללמוד מהמתחם שנקבע שם לעניינו. במסגרת פסק הדין בית המשפט המחוזי לא נדרש לשאלת מתחם העונש ההולם ופסק הדין התמקד בעתירת הנאשמים לביטול ההרשעה ובנסיבות האישיות.

עניינו של עפ"ג 27721-03-14 **בן אבו** דומה יותר לענייננו מבחינת הנסיבות הרלוונטיות לקביעת המתחם, שם נקבע בגזר הדין מתחם של מספר חודשי מאסר ועד שנת מאסר. במסגרת הערעור בית המשפט המחוזי לא התערב במתחם שנקבע אך העיר, כי ניתן היה לקבוע מתחם חמור יותר ובסופו של דבר ערעור המאשימה נדחה בשל הנסיבות הקונקרטיות של הנאשם.

בעפ"ג 30269-08-13 **סלח** התערב בית המשפט המחוזי לחומרא במתחם העונש שנקבע בגזר הדין, והעמיד אותו על מספר חודשי מאסר בפועל ועד 15 חודשי מאסר. ואולם מדובר היה במקרה בודד של התפרצות לדירת מגורים וניסיון גניבה.

בעפ"ג 19084-11-16 **סמרה** הורשע הנאשם בהתפרצות לבית מגורים וגניבה וכן בניסיון הסגת גבול. נקבע, כי מתחם העונש ההולם מתחיל משישה חודשי מאסר. ענייננו חמור יותר.

15. ראו להלן גם אסמכתאות נוספות:

א. רע"פ 689/20 **גבאי נ' מדינת ישראל** (28.1.2020), בו הוטלו על נאשם 12 חודשי מאסר בפועל בגין פריצה לדירה שבוצעה בדרך של שבירת סורגי חלון, כניסה לדירה וגניבה של תכשיטים בשווי 6,000

נל. בית המשפט העליון ציין כי העונש אינו מחמיר יתר על המידה ודחה את בקשתו למתן רשות ערעור.

ב. רע"פ 916/17 **בוסקילה נ' מדינת ישראל** (18.4.2017), בו הורשע נאשם בעל עבר פלילי מכביד בעבירה של התפרצות למקום מגורים וגניבה ונגזרו עליו 18 חודשי מאסר בפועל. בנוסף, הופעל מאסר על תנאי בן 10 חודשים במצטבר. ערעורו של הנאשם לבית המשפט המחוזי וכן בקשת רשות ערעור לבית המשפט העליון נדחו.

ג. ת"פ 39297-02-18 **מדינת ישראל נ' ערגי** (27.6.2018), בו נגזרו על נאשם שהורשע בעבירות של התפרצות לדירת מגורים, גניבה, החזקת כלי פריצה והחזקת סם שלא לצריכה עצמית 16 חודשי מאסר בפועל ובנוסף הופעלו מאסרים מותנים.

ד. בעפ"ג (ב"ש) 39268-08-17 **עבדאלרחים סייד נ' מדינת ישראל** (22.11.2017) נדון נאשם אשר הורשע בעבירה של כניסה לבית מגורים לשם ביצוע עבירה וגניבה, כאשר נכנס דרך חלון המקלחת לבית בן משפחה וגנב תכשיטים. בית המשפט המחוזי הותיר על כנו את מתחם הענישה של 9 עד 18 חודשי מאסר בפועל.

16. בשים לב למכלול הנסיבות שתוארו לעיל יש לקבוע, כי מתחם העונש ההולם במקרה זה הוא 9 עד 24 חודשי מאסר.

קביעת העונש המתאים בגדרי המתחם

17. בגזירת העונש המתאים לנאשמים, בגדרי מתחם העונש ההולם, יתחשב בית המשפט בשיקולים כלליים ובשיקולים פרטניים, שאינם קשורים בנסיבות ביצוע העבירה. במקרה שבפניי מן הראוי לתת את הדעת לנסיבות הבאות:

18. לזכות הנאשם יש לקחת בחשבון, כי הנאשם הודה בכתב האישום המתוקן, נטל אחריות על מעשיו וכן חסך זמן שיפוטי יקר.

כן יש לקחת בחשבון את נסיבות חייו הקשות של הנאשם, כמתואר בתסקיר ואת מצבו הרפואי והכלכלי.

19. לחובת הנאשם יש לקחת בחשבון את עברו הפלילי המכביד, את העובדה שביצע את העבירות המיוחסות לו בתקופת התנאי.

20. אין במקרה שבפניי שיקולי שיקום המצדיקים להתחשב בעונשו של הנאשם, גם לא בגדרי המתחם. לנאשם הוצעה מסגרת טיפולית התואמת את צרכיו כפי שאובחנו על ידי שירות המבחן ושיש בה כדי להפחית ממסוכנותו אך הנאשם לא התגייס לכך. הנאשם גם לא הביע רצון להפסיק את הרגלי צריכת הסמים שלו.

21. במכלול הנסיבות ובשים לב לצורך הברור הקיים במקרה זה בהתרעת היחיד, יש לקבוע את עונשו של הנאשם במרכז המתחם.

הפעלת המאסר המותנה:

22. עיינתי בטענות ב"כ הנאשם בנוגע להפעלת התנאי שהוטל עליו בגזר הדין **ת/2**. עיון בגזר הדין שניתן בענייניו בגזר הדין **ת/3** מלמד, כי אכן היה מקום להפעיל את התנאי בן 6 חודשים בגין עבירת רכוש מסוג עוון באותו מקרה. הנאשם הורשע שם הן בעבירת התפרצות והן בעבירת גניבה, שהינה עבירת עוון.

חרף האמור לעיל, אין בכך כדי לקבוע כי התנאי אינו חל בענייניו וכי לא ניתן להפעילו. התנאי חל והוא בר הפעלה.

יחד עם זאת, בשים לב לכך שבגזר הדין **ת/3** הורשע הנאשם בגין אירוע אחד שכלל עבירת התפרצות וגניבה ניתן להניח, לזכות הנאשם, כי לו הופעל התנאי היה בית המשפט מוצא לנכון להפעיל את שני התנאים בחופף, כמקובל במקרים רבים. משכך, הנכון הוא להפעיל את התנאי ולקבוע את הפעלתו בחופף.

23. בגזר הדין **ת/3** הוטלו על הנאשם שני מאסרים מותנים - האחד בן 10 חודשים שלא יעבור עבירת רכוש מסוג פשע והשני בן 5 חודשים שלא יעבור עבירת רכוש מסוג עוון. שני התנאים ברי הפעלה בענייניו. אין בפניי נימוק המצדיק לסטות מן ההלכה ולפיה, כלל הוא שמאסר מותנה יופעל במצטבר לעונש. עם זאת, בהפעלת שני התנאים מאותו תיק, יש מקום לחפוף אותם זה לזה.

הטלת רכיב כספי

24. לא מצאתי לנכון להטיל על הנאשם קנס במקרה זה, בשים לב למצבו הכלכלי המתואר. עם זאת, בכל הקשור להטלת פיצוי, הלכה היא כי מצבו הכלכלי של הנאשם אינו מהווה שיקול בפיצוי נפגע העבירה.

סוף דבר:

25. לאחר ששקלתי את מכלול השיקולים כמפורט לעיל אני מטילה על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 15 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו בתיק זה על פי רישומי שב"ס.

ב. הפעלת המאסר המותנה מת"פ 11292-12-18 בן 10 חודשים, כך שירוצה במצטבר לעונש שהוטל על הנאשם בתיק זה.

ג. הפעלת המאסר המותנה בן 5 חודשים מאותו תיק, כך שירוצה בחופף לעונש שהוטל על הנאשם בתיק זה.

בסך הכל ירצה הנאשם בתיק זה 25 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו.

ד. מאסר על תנאי לתקופה של 3 חודשים. המאסר המותנה יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מיום שחרורו, יעבור הנאשם עבירת רכוש מסוג עוון.

ה. מאסר על תנאי לתקופה של 6 חודשים המאסר המותנה יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים

מיום שחרורו, יעבור הנאשם עבירת רכוש מסוג פשע.

ו. פיצוי למתלונן, ע"ת 2 בסך 1,500 ₪. הפיצוי ישולם בשלושה תשלומים שווים ורצופים החל מיום 1.1.23. המאשימה תעביר פרטי הניזוק לתיק בית המשפט בתוך 10 ימים.

המזכירות תעקוב.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, כ"ו תמוז תשפ"א, 06 יולי 2021, במעמד הצדדים.